

meie jures seål kōias ful agga meie mol-
lemad olli me seål kōias. Ja sellesinnatse
naese poeg surri óse árra, et ta tedda ol-
li árramagganud. Ja ta tousis fesk ððð
úlles ja wöttis mo poia mo kórmast ár-
ra, fui so úmmardaja maggas ja vanni
tedda omma súlle, ja omma furnud poia
panni ta minno súlle. Kui ma homíko
úllestousin omma poia immetama, wa-
ta, siis elli ta furnud, ja ma tunnistfa-
sin homíko tedda, ja wata se ep olnud
mitte mo poeg, mis ma ilmale tonud.
Ja teine naene útles : Ei mitte, miuno
poeg ellab, ja finno poeg on furnud ; ag-
ga teine útles : Ei mitte nenda, so poeg
on furnud, ja mo poeg ellab ; Ja nenda
räkisid ja waidlesid nemmad tuf aega fun-
ninga ette. Mis fojhut piddi nüüd
moistetama ? Suxe fannatussega olli
funningas neid kuulnud agga ta ei saand
fummasiki tössist märki, kelle pool digus
ja

ja tðdde piddi ollema. Tunnistus nih-
hi ei olnud, fest nemmad ollid ükñpáinís
úhhes kōias ellanud. Ósel olli keik sün-
dinud, pealegi fui teine magganud, kuida
ta siis teådis, mis teine ósel teggi. Las-
test ei woind ka mårki sada, sesi need ol-
lid mollemad pea ühheiggased ja ükski el-
olnud neid enne nánud, fui agga need
faks rúdlejad naesed. Sepárrast arwas
funningas ommas meles árra, ei ükski
muido, fui nende naeste omma süddä
wolb siin tõt úllestunnistada, ja siis út-
les ta neile : Teine útleb : seßnnane on
mo poeg, ja so poeg on furnud ; ja teine
útleb : Ei mitte nenda, so poeg on sur-
nud, ja mo poeg on ellus. Toge mulle
üks modë, ja se todi fuuninga ette. Siis
útles ta : Kaiuge poleks se laps, mis el-
lus, ja andge teine pool ühhele ja teine
pool teisele. Ei olnud fuuninga meel mit-
te, sedda súuma last árratappa, maid et